

Forbløffende vigtig poesi – Marianne Larsen er i topform

Connie Bork

Der er noget super vågent og forbløffende over Marianne Larsens måde at skrive på, men også smukt, når hun skriver om ”Den store aften”, et digt, som ikke slipper mig.

De første seks linjer lyder sådan: ”Aftenen var et større sted end alle de andre steder jeg kendte./ Det var bedst at løbe rundt om husets hjørner i aftenen uden for lyset/ fra vinduerne. Det skinnede indad og udad./ Det var bedst at løbe længe og få mest mulig aften og mørke/ på kroppen og tøjet. Ligesom alle der er blevet usynlige gør./ Øjnene fik ikke mørke på sig over det hele. Det lignede bare mørke (...)”

Barnets kontrol er kontrol, rigtig kontrol, øjnene virker. De ser alt, og barnet er gud, og barnet er mester. Derfor læser jeg hendes digte, for mørket tæller, erindringen tæller, networking tæller, søndagene tæller og sønnætterne, skæbnelinjer og livslinjer og hjertelinjer. Og det tæller også, når ”jeg ser en kæmpemæssig by komme vandrende./ Dæmringsfjern og millionstemmig mumlende.”

Der er noget vigtigt, venligt og altgennemtrængende over Marianne Larsens poesi fra sindets tider og verdenens steder, som gør mig afhængig.

Digtet kan læses i sin helhed i ”Den morgen jeg tilfældigvis ikke var et insekt i september”, Asger Schnacks Forlag 2021.